

къ и плодове, които са намервали въ онаа гора, но и отъ тѣхъ по малко. Тамо живѣла на зимния мразъ и на лѣтния пекъ, гдѣто само бога гледала, предъ когото проливала сълзи като рѣка, плачела и въздышала на голата земля, трѣделася да умертви тѣлото и да просвѣти дѣшата, тамо гдѣто никой не ъ гледалъ, само божіето око, което сичко види. Та за този свѣтъ не мислела само за дѣшата са грижала дна и ноща, и дѣмала: господи, тебе сѣкога мисла и тебе жалае, кога ще дода предъ тебе, да са веселе сѣкога?

Тѣй като са молела на бога и живѣши чисто, много пѣти дѣвола са престрѣваше на разны звѣрове, и тичаше върхъ нея да ъ уплаши, но та като са прекръстеше, разскашаше дѣволските хитрости като пачина, и повѣдаваше дѣвола като Давидъ Голѣата; защото самъ богъ живѣаше въ нея, за нейнѣтъ голѣмъ чистотѣ. Тамо като живала много години, доди една нощъ ангелъ божій при нея и рече: О дѣвице (мома) остаки сега пѣстынатѣ и иди въ твоето отечество: защото тамо трѣбѣ да отдадешъ тѣлото си на землатѣ, а дѣшата си на бога. Тога свѣта Параскева като разбѣ своето прѣставленіе (умираніе), ако и да ѣ бѣше мило за пѣстынатѣ, въ коата живѣаше като ангелъ, но пакъ стана и отиди първо въ Цари-градъ, гдѣто като влезе въ свѣта Софія и во влахерна (балаклія) и са поклони, отъ тамо стана и отиди на своето отечество въ селото Епикатъ, гдѣто поживѣ неколко време съ постъ и молитвѣ. И като разбѣ скорото си прѣставленіе (умираніе), помолиса богъ за своатѣ дѣша и за сичкіа свѣтъ, предади блаженнѣтъ си дѣша въ божіите рѣцѣ, и ъ погребѣха въ едно просто мѣсто.

Но богъ, който искаше да прослави тѣлото на свѣтаа параскева, заради нейните добрини, показа го слѣдъ много години чѣдесно. Защото гдѣто бѣши зарокено тѣлото на свѣта параскева, имаше близо една къла, въ коато постѣше нѣкой постникъ. И единъ день като мина една гимія, исфзриха отъ нея единъ умрѣлъ гимиѣа край морето гдѣто бѣше кълата, който като сѣде много време не погребенъ, начина да смзрди тешко. И като не можеше вече да тѣрпи постника, заповѣда на нѣкои челоуѣцы да го закопатъ дѣлавоко въ землатѣ да не смзрди. Тѣзи челоуѣцы като копааха, намериха тѣлото на свѣта Параскева цѣло и здрако, но защото бѣха прѣсти, не го познаха чи е свѣто тѣло (мощи), но заринаха го пакъ въ землатѣ, зароксиа тамо и смрадното тѣло и си отидоха.

Тога единъ отъ тези челоуѣцы, комѣто името бѣше Георгій, видѣ на снѣгъ презъ нощьта една царицѣ, на свѣтликъ прѣстола съ много койны, коато мѣ рече: Георгіе защо не почетохте онова тѣло, което е на свѣта Параскева? и защо го погребохте съсъ онова смраднѣ тѣло? Но